

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
SREDNJOBOSANSKI KANTON /KANTON SREDIŠNJA BOSNA
KANTONALNI SUD U NOVOM TRAVNIKU
Broj: 46 0 K 086801 21 Kž
Novi Travnik, 03.03.2022. godine

CIN

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Novom Travniku u vijeću sastavljenom od sudija Lazarele Porić kao predsjednice vijeća, Darmina Avdić i Nijaza Krnjić, kao članova vijeća uz sudjelovanje zapisničara Sanele Nesimi, u krivičnom predmetu protiv optuženih Heleza Zukana i Halila Ugaraka zbog krivičnog djela Davanje lažnog iskaza iz člana 348. stav 3. u vezi stava 1. Krivičnog zakona Federacije BiH, odlučujući o žalbama braniteljica optuženog Heleza Zukana i braniteljice optuženog Halila Ugaraka, izjavljenim protiv presude Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 K 086801 19 K od 10.06.2021. godine, a primjenom odredbe člana 328. i člana 329. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, na sjednici vijeća održanoj dana 03.03.2022. godine, donio je slijedeću:

PRESUDU

Žalba optuženog Halila Ugaraka odbija se kao neosnovana, a djelimično se uvažava žalba optuženog Heleza Zukana i preinačava se presuda Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 K 086801 19 K od 10.06.2021. godine u odluci o krivičnopravnoj sankciji tako da se optuženom Helezom Zukana, za krivično djelo za koje je tom presudom oglašen krivim, primjenom člana 49. stav 1. i člana 62. stav 1., 2. i 3. Krivičnog zakona Federacije BiH, izriče uvjetna osuda kojom se utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 9 (devet) mjeseci i istovremeno određuje da se ta kazna neće izvršiti ako isti optuženi u roku od 2 (dvije) godine ne počini novo krivično djelo.

U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

Obrazloženje

Presudom Općinskog suda u Bugojnu broj: 46 0 K 086801 19 K od 10.06.2021. godine optuženi Helez Zukana i Halil Ugarak oglašeni su krivim da su počinili krivično djelo Davanje lažnog iskaza iz člana 348. stav 3. u vezi stava 1. Krivičnog zakona Federacije BiH, a kako je to izrekom iste presude precizno opisano za svakog od optuženih, pa je optuženi Helez Zukana osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 6 mjeseci, dok je optuženom Halilu Ugaraku izrečena uvjetna osuda kojom se utvrđuje kazna zatvora u trajanju od 6 mjeseci i određuje rok provjeravanja u trajanju od 1 godine. Pored toga optuženi su istom presudom obavezani da na ime troškova krivičnog postupka plate paušal u iznosu od po 100,00 KM u roku od mjesec dana od dana pravosnažnosti presude.

Protiv te presude žalbu je blagovremeno izjavio optuženi Helez Zukan po svojim braniteljicama Senki Nožica, advokatu iz Sarajeva i Emini Begić, advokatu iz Bugojna, kao i optuženi Halil Ugarak po svojoj braniteljici Emini Begić, advokatu iz Bugojna. Obje žalbe izjavljene su zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog odluke o krivičnim sankcijama sa istim prijedlogom da se osporena presuda preinači tako što će se donijeti presuda kojom se optužba odbija ili eventualno ukinuti pobijanu presudu i predmet vratiti prvostepenom суду na ponovno suđenje. Optuženi i njihove braniteljice su tražili da budu obavješteni o sjednici vijeća.

Kantonalni tužilac nije podnio odgovore na žalbe optuženih.

Obzirom da su optuženi i njihove braniteljice tražili da budu obavješteni o sjednici vijeća, to je ista održana dana 03.03.2022. godine na koju su pristupili optuženi i braniteljica Emina Begić, advokat iz Bugojna, ostajući kod svih žalbenih prigovora i prijedloga, kao i kantonalni tužilac koji je u usmenom odgovoru na žalbe iznio ocjenu da su iste u cijelosti neosnovane, te predložio da se iste kao takve odbiju i potvrdi prvostepena presuda, dok na sjednicu nije pristupila uredno obavještena braniteljica optuženog Heleza Zukan, advokat Senka Nožica iz Sarajeva u čijem odsustvu je, sukladno odredbi člana 319. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, održana sjednica.

Nakon što je ovaj sud ispitao prvostepenu presudu u granicama žalbenih navoda, kao i po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženih povrijeđen krivični zakon, shodno odredbi člana 321. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, odlučeno je kao u izreci iz slijedećih razloga:

Prije svega treba primjetiti da su žalbe optuženih skoro potpuno identične kada su u pitanju žalbeni prigovori i navodi u vezi sa naprijed pobrojanim žalbenim osnovima, pa će se iz tog razloga odgovori na pojedine žalbene prigovore dati istovremeno za obje izjavljene žalbe kada su u pitanju žalbeni osnovi bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, dok će se za prigovore vezana za odluku o krivičnopravnim sankcijama dati zasebni razlozi za svakog od optuženih.

Prvi žalbeni prigovor kojim se ukazuje na bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH jeste taj da djelo iz optužnog akta, a slijedom toga i iz izreke prvostepene presude, ne obuhvata sve elemente bića krivičnog djela Davanje lažnog iskaza iz člana 348. stav 3. u vezi stava 1. Krivičnog zakona Federacije BiH i da osporena presuda u tom smislu ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama.

Konkretno, žalbama se prigovara da činjenični opis predmetnog krivičnog djela, pored objektivnih elemenata, treba da sadrži opis subjektivnog odnosa počinitelja odnosno njegovu svijest da kao svjedok u sudsakom postupku daje lažni iskaz i da upravo to hoće, da optužnica u ovom krivičnom predmetu ne sadrži takav opis suprotno odredbi člana 242. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, čiji sadržaj se citira žalbama, zatim da je članom 3. stav 2. istog zakona propisano pravilno in dubio pro reo; da je relevantna sudska praksa uspostavila standarde za utvrđenje da li je neko kao svjedok dao lažni iskaz u krivičnom postupku za šta nije dovoljno samo utvrditi da je svjedok različito svjedočio o

činjenicama od onih utvrđenih pravosnažnom sudskom presudom nego i to da je tom prilikom subjektivno bio svjestan toga da govori neistinu i da je to htio ili barem na to pristao, a u vezi kojih se navoda žalbe pozivaju na presudu apelacionog vijeća Suda Bosne i Hercegovine u presudi broj S1 3 K 021322 17 Kžk od 11.05.2017. godine i komentar krivičnih zakona u Bosni i Hercegovini uz ponavljanje da subjektivni odnos počinitelja po djelu mora biti izričito jasno naveden, a ne da se on prepostavlja. Kako prema žalbama pobijana presuda ne sadrži razloge o odlučnoj činjenici tj. o subjektivnom odnosu optuženih prema radnji izvršenja krivičnog djela niti o tome da je lažan iskaz dat u pogledu činjenica koje su odlučne za sudsку odluku, onda je prema sve navedenom počinjena naprijed navedena bitna povreda odredaba krivičnog postupka.

Uvidom u izreku i obrazloženje pobijane presude prednji žalbeni prigovori ocjenjuju se kao neosnovani. Naime, iz izreke prvostepene presude vidljivo je, i to za svakog od optuženih zasebno, da je opisan i subjektivni odnos optuženih prilikom njihovog svjedočenja u krivičnom postupku koji se vodio protiv prvo osumnjičenog, a zatim i optuženog Elvisa Tukar, a na okolnost odnosno odlučnu činjenicu gdje se Elvis Tukar nalazio u vrijeme izvršenja krivičnog djela za koje je kasnije pravosnažno i osuđen. U bitnom, a o čemu će kasnije biti više riječi, optuženi su u tom postupku kao svjedoci Elvisu Tukar pružili alibi tvrdnjom da je on sa njima bio u Sarajevu u vrijeme izvršenja krivičnog djela koje mu se stavlja na teret, a ne u Bugojnu. Da je, pored tog objektivnog načina izvršenja predmetnog krivičnog djela, opisan i subjektivni odnos optuženih proizilazi iz optužnih navoda koje prvostepeni sud nalazi dokazanim, a to je da su optuženi u istrazi lažno svjedočili o odlučnoj činjenici i pored toga što su od strane ovlaštenih osoba Policijske stanice Bugojno upozoreni da je davanje lažnog iskaza krivično djelo i da su znali kako nije tačan podatak da je Elvis Tukar sa njima bio u društvu dana 26.01.2015. godine u Sarajevu, te da su kod takvi navoda ostali i nakon što su pred prvostepenim sudom također upozoreni da je davanje lažnog iskaza krivično djelo. Kod takvog stanja stvari kada optuženi, prema opisu djela u optužnici i izreci ožalbene presude, iako svjesni da se ono što tvrde ne poklapa sa stvarnošću odnosno realnim stanje stvari (gdje se Elvis Tukar nalazio dana 26.01.2015. godine u vrijeme izvršenja djela) i da davanje lažnog iskaza predstavlja krivično djelo, uprkos tome istrajavaju na toj odlučnoj činjenici od koje zavisi i odluka u krivičnom postupku vođenog protiv Elvisa Tukar iz prostog razloga što se isti nije mogao oglasiti krivim ako bi se na osnovu iskaza optuženih kao svjedoka utvrdilo da se on nije nalazio u Bugojnu dana 26.01.2015. godine u vrijeme izvršenja djela za koje je optužene. Nema nikakve dileme da pri takvom svjedočenju optuženi, ne samo da pristaju, nego hoće da daju lažan iskaz, pri čemu njihov motiv nije od značaja za postojanje krivičnog djela.

Kada se uz to ima u vidu da je prvostepeni sud u zadnjem pasusu na 15. strani svoje presude i obrazložio svoj zaključak o subjektivnom svojstvu optuženih pri poduzimanju objektivnih radnji izvršenja predmetnog krivičnog djela navodima da su optuženi bili upozoreni na posljedice takvih radnji, da su se u istrazi ispod takvih upozorenja lično potpisali na zapisnicima, te da se na glavom pretresu usmeno dali zakletve koje ih obavezuju da govore istinu, dakle da su bili potpuno svjesni svog djela i htjeli njegovo izvršenje, što znači da su postupali sa direktnim umišljajem, onda se dodatno pokazuju neosnovanim žalbeni prigovori da je izreka osporene presude nerazumljiva i da u njenom obrazloženju nisu dati razlozi o odlučnim činjenicama.

Slijedeća bitna povreda odredaba krivičnog postupka na koju se ukazuje žalbama optuženih jeste ona koja je propisna članom 312. stav 2. u vezi sa članom 240. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, pa se u obrazloženju ovog žalbenog osnova žalbama prigovora da se optužnica u ovom predmetu nije ni mogla podići niti se ovaj krivični postupka mogao voditi, a obzirom da nije u istrazi provedena obavezna radnja odnosno što optuženi nisu ispitani u istrazi kako je to uređeno članovima od 91. do 94. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH i zapisnikom o poduzimanju te radnje na koju se primjenjuju odredbe članova od 162. do 169. istog zakona. U nastavku obrazloženja ukazuje se da se ne ističu prigovori u smislu člana 91. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH obzirom da zapisnik o ispitivanju osumnjičenog nije ni uložen u sudski spis niti je na njemu zasnovana prvostepena presuda nego se pomenuta povreda ističe u pravcu postojanja procesnih pretpostavki za vođenje krivičnog postupka u vezi čega se uz žalbu optuženog Heleza Zukana prilaže zapisnik broj 02/4-3-1-04-2-437/18 od 11.06.2018. godine, te se prigovora da taj zapisnik ne ispunjava ni minimum standarda kako u formalnom, tako i materijalnom smislu. U nastavku se ukazuje na formalne nedostatke zapisnika time da je isti sastavljen bez sudjelovanje zapisničara, da osumnjičenom nisu saopćene sve radnje koje su bile predmetom kasnijeg krivičnog postupka kao niti jedan dokaz iz kojeg proističe postojanje sumnje da je učinio krivično djelo, a zatim se citira sadržaj odredaba člana 93. stav 1., člana 165. stav 2., 168. stav 1. i stav 9. i člana 6. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, te člana 6. stav 3. tačka a) Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava. Osim prigovora da optuženima kao osumnjičenima nije predočeno zašto se terete i koji osnovi stoje protiv njih, žalbama se još prigovara i da njihovom ispitivanju nije prisustvovao zapisničar, niti je isti potpisao zapisnik, da nije postojao zakonski razlog za takvo sačinjavanje zapisnika obzirom da navedena radnja, protivno imperativnoj normi, nije poduzeta van službenih prostorija organa nego u prostorijama PS Bugojno, što sve ukazuje na zaključak da optuženi nisu ispitani u svojstvu osumnjičeni u istrazi, da optuženom Helezu Zukana prilikom prvog ispitivanja nije ni pomenuto kako se sumnjiči da je i dana 14.04.2015. godine dao lažan iskaz u PS Bugojno nego je o tom krivičnom djelu saznao tek podizanjem i dostavljanjem optužnice. To je sve prema žalbama bilo osnov da prvostepeni sud doneše presudu kojom se optužba odbija u smislu člana 298. tačka e) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, a iz razloga što postoje okolnosti koje isključuje krivično gonjenje. I u prilog ovih žalbenih navoda optuženi po svojim braniteljicama prilaže presudu Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 K 515270 20 Kž 2 od 27.05.2021. godine.

Provjerom kroz stanje u spisu i priloge dostavljene uz žalbe prednji žalbeni prigovori također se pokazuju kao neutemeljeni. Prije svega, iz priloženog zapisnika Policijske stanice Bugojno broj 02/4-3-1-04-2-437/18 od 11.06.2018. godine o ispitivanju tada osumnjičenog Heleza Zukana vidi se da je istom pružena mogućnost da se u smislu člana 92. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH sasluša kao takav i da se upozna za koje krivično djelo se tereti i koji osnovi sumnje stoje protiv njega. Nadalje, ovaj sud primjećuje da pomenuti zapisnik nije niti izведен pred prvostepenim sudom kao dokaz u dokaznom postupku; a što se potvrđuje i žalbom ovog optuženog, pa se time postavlja pitanje argumentovanosti navedenih žalbenih prigovora. Međutim, ovaj sud je, a primjenom člana 310. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, isti zapisnik prihvatio kao novi dokaz, iako u žalbi nije navedeno zašto i pored dužne pažnje i opreza isti nije predstavljen na glavnom pretresu kao dokazni prijedlog odbrane, a sve kako bi se optuženom omogućila

zaštita njegovih prava kao takvog na zakonit postupak i u formalnopravnom smislu. Ipak, ni u tom pravcu nisu osnovani žalbeni prigovori, jer osim što je iz navedenog zapisnika vidljivo da je prije podizanja optužnice optuženi ispitan u smislu člana 240. stav 5. (a ne stav 3. kako se pogrešno navodi u žalbama – Sl. novine Federacije BiH broj: 74/20), iz istog zapisnika je vidljivo i da je tada osumnjičenom Helezu Zukalu predočeno za šta se sumnjiči navođenjem zakonskog naziva krivičnog djela, brojne oznake člana i stava iz Krivičnog zakona Federacije BiH, te konkretne osnove sumnje da je dana 26.02.2015. godine u prostorijama PS Bugojno, a potom i na glavnom pretresu pred istim prvostepenim sudom dao lažan iskaz o kretanju

Elvisa Tukar na dan 26.01.2015. godine. Kada se uz to ima u vidu da je optuženi Helez Zukal svojim potpisom potvrdio da razumije zašto se sumnjiči i koji osnovi sumnje stoje protiv njega, to se onda dodatno pokazuju neosnovanim žalbeni prigovori kako se optuženica u ovom predmetu nije mogla podići niti se voditi krivični postupak iz razloga što optuženi Helez Zukal prije toga nije ispitan. Nadalje, ne stoje ni žalbeni prigovori kako se ne može smatrati da je ovaj optuženi ispitan imajući u vidu da tom ispitivanju nije prisustvovao zapisničar niti je isti potpisao zapisnik. Neosnovanost takvih prigovora također se prvo ogleda u činjenici da navedeni zapisnik od 11.06.2018. godine nije ni izведен kao dokaz u dokaznom postupku, pa da bi se slijedom toga mogla cijeniti formalnopravna vrijednost tog dokaza, a zatim i iz razloga što optuženi i ne spori u tom zapisniku da je u svojstvu svjedoka dao onakve izjave kakve mu se stavljuju na teret nego ih naprotiv potvrđuje i u svom iskazu u svojstvu osumnjičenog u ovom predmetu, pa u slučaju kada se ne osporava pravilnost i tačnost navoda u zapisniku onda se bez valjanog značaja pokazuje činjenica da zapisnik, osim osumnjičenog i ovlaštene službene osobe, nije potpisao i zapisničar. Konačno, na prednji zaključak o neosnovanosti žalbenih prigovora ne utiče ni činjenica da osumnjičenom Helezu Zukal prilikom prvog ispitivanja nije predočeno da se sumnjiči da je i dana 14.04.2015. godine dao lažan iskaz u PS Bugojno, jer to ne predstavlja novo krivično djelo niti je kasnije uticalo na pravu ocjenu djela u optužnici, a zatim i u pobijanoj presudi. Prema tome, ispitivanjem osumnjičenog Heleza Zukal na način kako je to zabilježeno zapisnikom Policijske stanice Bugojno od 11.06.2018. godine nije došlo do povrede odredaba člana 6. stav 1. i stav 2. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH niti povrede odredbe člana 6. stav 3. tačka a) Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava, jer isti jeste obaviješten o djelu za koje se tereti i o osnovama sumnje protiv njega, te mu jeste omogućeno da se o tome izjasni.

Kada su u pitanju isti žalbeni prigovori, ali u odnosu na optuženog Halila Ugaraka, isti se također ocjenjuju neosnovanim iz jednostavnog razloga što obrana ovog optuženog, iako u žalbi potvrđuje da im je tužilaštvo dostavilo pismeno koje nosi naziv zapisnik o ispitivanju osumnjičenog, taj zapisnik nije priložila uz žalbu da bi se mogli provjeriti žalbeni navodi o tome da li je tada osumnjičenom Halilu Ugaraku predočeno za šta se tereti, koji osnovi sumnje, da li je to razumio, kako se izjasnio itd.

Naredni prigovori kojima se tvrdi da je počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka su prigovori kojima se ukazuje da se osporena presuda zasniva na dokazu na kojem se prema odredbi člana 312. stav 1. tačka i) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH ne može zasnavati, jer su zapisnici o saslušanju optuženih Heleza Zukala i Halil Ugaraka kao svjedoka sačinjeni protivno imperativnim zakonskim normama što prema žalbama čini i bitnu povedu iz člana 312. stav 2. u vezi sa

članom 165. i 168. istog zakona. Konkretno, žalba se ukazuje da je prednje prigovore potvrdio i svjedok tužilaštva Midhat Ajkunić, ali navedeno proističe i samim uvidom u sadržaj i strukturu predmetni zapisnika, jer je pomenuti svjedok na glavnem pretresu pred prvostepenim sudom dana 29.12.2020. godine izjavio da na zapisnicima od 26.02.2015. godine i 14.04.2015. godine nije njegov potpis, da ne treba biti vještak grafološke struke da bi se to utvrdilo obzirom da je autentičnost svog potpisa svjedok potvrdio na zapisniku od 26.06.2020. godine, a on je najpozvaniji da identificira svoje potpise. U nastavu žalbe se ukazuje na razlike u načinu potpisivanja imena Midhat Ajkunić na sva tri zapisnika, te se za iste zapisnike žalbama iznosi ocjena da predstavljaju nezakonite dokaze u smislu člana 11. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH obzirom da ispitivanju optuženih kao svjedoka u krivičnom postupku protiv Elvise Tukar nije prisustvovao zapisničar saglasno odredbi člana 165. stav 2. i člana 168. stav 9. istog zakona. Kod takvog stanja stvari prvostepeni sud je prema žalbama bio u obavezi predmetne zapisnike izdvojiti iz spisa kao nezakonite dokaze, a slijedom toga i iskaze optuženih kao svjedoka na glavnem pretresu ocijeniti kao „plodove otrovne voćke“.

Kao i za prethodne žalbene prigovore različiti su razlozi za svakog od optuženih zašto se ti prigovori ocjenjuju neosnovanim od strane ovog suda.

Kada je u pitanju optuženi Helez Zukanić ocjena je da zapisnici koje je u svojstvu svjedoka dao u krivičnom postupku protiv Elvisa Tukar ovlaštenim službenim osobama Policijske stranice Bugojno broj 02/4-3-1-04-2-179/15 od 26.02.2015. godine i broj 02/4-3-1-04-2-271/15 od 14.04.2015. godine, ne predstavljaju nezakonite dokaze u smislu člana 11. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH niti dokaz na kojem se ne može zasnovati presuda u smislu člana 312. stav 1. tačka i) istog zakona. Naime, navedeni dokazi nisu pribavljeni povredama ljudskih prava i sloboda propisanih ustavom i međunarodnim ugovorima koje je Bosna i Hercegovina ratifikovala niti se žalbom ovog optuženog ukazuje na takav način pribavljanja zapisnika kao dokaza. Osim toga isti dokazi nisu pribavljeni niti bitnim povredama Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH. Ovo iz razloga što je prema odredbi člana 312. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH potrebno da je nepravilna primjena neke odredbe tog zakona, a u ovom slučaju se ukazuje na nepravilnu primjenu odredaba člana 165. i člana 168. istog zakona, bila ili mogla biti od utjecaja na zakonito i pravilno donošenje presude. Kada se s tim u vezi ima u vidu da odbrana optuženog Heleza Zukana, na glavnem pretresu pred prvostepenim sudom i u žalbi, uopće ne osporava istinitost sadržaja njegovih izjava datih na zapisnike u Policijskoj stanici Bugojno od 14.04.2015. godine i 26.02.2015. godine i da prema odredbi člana 16. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH pravo suda da u krivičnom postupku ocjenjuje postojanje ili nepostojanje činjenica nije vezano ni ograničeno posebnim formalnim dokaznim pravilima, onda se i pod pretpostavkom da je tačna tvrdnja odbrane kako Midhat Ajkunić nije svojeručno potpisao kao zapisničar na navedenim zapisnicima, ta činjenica ne pokazuje od uticaja na zakonito i pravilno donošenje osporene presude. Time se želi kazati da formalni nedostatak dokaza nije razlog i osnov da se isti ocjeni nezakonitim, ako se istovremeno ne osporava njegova vjerodostojnost i tačnost sadržaja. Shodno tome ni iskaz optuženog Heleza Zukana, kojeg je dao u svojstvu svjedoka na glavnem pretresu u krivičnom postupku protiv Elvise Tukar pred istim prvostepenim sudom dana 03.04.2018. godine, ne predstavlja nezakonit dokaz po pravilu „plodova otrovne voćke“ kako se to žalbom prigovara.

Na isti način ocjenjuju se identični žalbeni prigovori odbrani optuženog Halila Ugarak, ali iz drugog razloga odnosno zbog činjenice da, za razliku od zapisnika o saslušanju Heleza Zukana, svjedok Midhat Ajkunić ne osporava da je on potpisnik zapisnika o saslušanju Halila Ugarak kao svjedoka u krivičnom predmetu protiv Elvisa Tukar datog u istrazi ovlaštenim službenim osobama Policijske stanice Bugojno na zapisnik broj 02/4-3-1-04-2-390/15 od 26.06.2015. godine nego naprotiv isti svjedok u ovom predmetu na glavnem pretresu potvrđuje da je potpisao taj zapisnik u svojstvu zapisničara. Time prestaje osnovanost svih žalbenih prigovora kojima se osporava zakonitost tog zapisnika kao dokaza istim žalbenim prigovorima kao i za optuženog Heleza Zukana.

Nadalje, žalbama optuženih se ukazuje da postoji i bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH (povreda prava na odbranu) i člana 312. stav 2. u vezi sa članom 276. istog zakona. Osnov za obje navedene bitne povrede žalbe vide u tome da je u dokaznom postupku pred prvostepenim sudom narušen redoslijed izvođenja dokaza na glavnem pretresu i to tako što je u optužnici bilo predloženo saslušanje samo jednog svjedoka Midhata Ajkunić, a na glavnem pretresu su kao svjedoci optužbe, a prije nego su provedeni dokazi odbrane, saslušani i svjedoci Irfan Cetin, Elvir Supur i Besim Hodžić iako je odbrana stavila prigovor zakonitosti takvog redoslijeda izvođenja dokaza, jer to nije u skladu sa odredbom člana 276. stav 1. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH kojom je predviđeno izvođenje dokaza optužbe kojima se pobijaju navodi odbrane (replika) niti je u skladu sa odredbom člana 291. istog zakona kojom je propisana mogućnost dopune dokaznog postupka na upit sudije odnosno predsjednik vijeća nakon izvođenja dokaza.

Iako se prednji žalbeni prigovori, o tome kada su saslušani svjedoci optužbe koji nisu prethodno bili predloženi i u samoj optužnici, pokazuju tačni, ocjena je ovog suda da takvim izvođenjem dokaza nije povrijeđeno pravo optuženih na odbranu niti je to bilo ili moglo biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude. Da time nije povrijeđeno pravo optuženih na odbranu govori činjenica koja proizilazi iz stanja u spisu tj. da saslušanjem svjedoka koji nisu predloženi u optužnici, a prije nego su izvedeni dokazi po prijedlogu odbrane, odbrani nije uskraćeno pravo niti da pobijaju pravilnost i zakonitost tih dokaza niti da izvode dokaze koje odbrana predlaže. Kada se uz to ima u vidu da je odredbom člana 276. stav 2. propisano pravo sudije odnosno predsjednika vijeća da odredi drugačiji red izvođenja dokaza na glavnem pretresu od onoga propisanog tačkama od a) do f) iste zakonske odredbe, to onda dodatno ukazuje na neosnovanost žalbenih prigovora kojima se tvrdi da je došlo do bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) i stav 2. u vezi sa članom 276. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH. Ovo i iz razloga što je odbrani omogućeno da se upozna na koje okolnosti se trebaju saslušati dodatni svjedoci i da na takav dokazni prijedlog stavi prigovor, a što se vidi iz zapisnika o glavnem pretresu, te obrazloženja osporene presude u kojem se detaljno obrazlaže neosnovanost takvih prigovora, te zbog činjenice što su svjedoci Irfan Cetin i Elvir Supur saslušani na okolnost koja se također ne osporava postavljenim konceptom odbrane odnosno na okolnost da oni kao ovlaštene službene osobe jesu učestvovali u uzimanju izjave od optuženih kao svjedoka u krivičnom predmetu protiv Elvisa Tukar i da o tome jesu sačinili zapisnike. Time se nije provodila istraga na glavnem pretresu kako se to žalbama prigovara nego je prvostepeni sud, a u cilju potpunog i pravilnog utvrđenja činjeničnog stanja, u skladu sa svojim ovlaštenjima

opravdano usvojio navedene dokazne prijedloge optužbe, a da time nije narušeno princip jednakosti stranaka u postupku niti pravo optuženih na odbranu, pa stoga nije došlo ni do povrede odredbe člana 6. stav 3. tačka b) Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava. Takođe zaključku ide u prilog i činjenica da prvostepena presuda, suprotno žalbenim navodima nije zasnovana na iskazima navedene trojice svjedoka naknadno predloženih i saslušanih nego prvenstveno na nespornim izjavama optuženih kao svjedoka u krivičnom postupku protiv Elvisa Tukar, njihovim iskazima na glavnom pretresu u istom postupku, te na činjenici da je, prije donošenja pobijane presude, pravosnažnom postala presuda istog prvostepenog suda broj 46 0 K 062465 15 K od 31.05.2018. godine kojom je Elvis Tukar pravosnažno oglašen krivim za krivično djelo Ugrožavanje sigurnosti iz člana 183. stav 1. Krivičnog zakona Federacije BiH.

Najzad, posljednji osnov koji se žalbama optuženih ukazuje na bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka i) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH tj. da se prvostepena presuda zasniva na dokazu na kojem se po odredbama istog zakona ne može zasnovati presuda, jeste prigovor da se ožalbena presuda zasniva na dopisu UniCredit banke od 29.03.2018. godine, pa se u vezi sa tim dokazom prvo prenosi dio obrazloženja sa 15. stranice presude iz kojeg je vidljivo da je, pored ostalih, i na tom dokazu zasnovana ista presuda, a radi se o nezakonitom dokazu obzirom da je pribavljen na nepoznat način, jer u sudske spise nije uložena ni naredba suda ni tužilaštva, niti bilo kakav prateći akt na koji način je pribavljen ovaj dopis. Pored toga žalbama se ukazuje da je isti prvostepeni sud u svojoj presudi 46 0 K 062465 15 K od 31.05.2018. godine pomenuti dokaz oglasio nezakonitim i izdvojio ga iz sudske spise u obrazloženje koje se prenosi žalbama, kao i to da se nižestepeni sud, u vezi prihvatanja istog dokaza kao valjanog i zakonitog, pogrešno poziva na odredbu člana 22. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH s obzirom da UniCredit banka d.d. Sarajevo nije ni sud, a ni organ vlasti u Federaciji BiH u smislu iste zakonske odredbe. Na kraju se u vezi ovih prigovora o nezakonitosti dokaza žalbama ukazuje i na zauzeti stav sudske prakse da pomenuta bitna povreda odredaba krivičnog postupka postoji ako se presuda u bilo kojoj mjeri zasniva na tom dokazu, bez obzira da li bi odluka bila identična i bez tog dokaza. Uvrštavanjem u sudske spise osporenog dokaza žalbe optuženih i u tome vide povredu prava na pravično suđenje iz člana 6. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Cijeneći osnovanost prednjih žalbenih prigovora ovaj sud prihvata tačnim navode da se na nezakonitom dokazu ne može zasnovati presuda bez obzira da li je u kojoj mjeri ista zasnovana na takvom dokazu, a u vezi čega se žalbama pravilno ukazuje kroz odluku Ustavnog suda BiH broj 865/16 od 07.03.2017. godine. Nadalje, ovaj sud prihvata osnovanim i prigovor da UniCredit banka d.d. Sarajevo nije organ vlasti u Federaciji da bi, po osnovu odredbe člana 22. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, bila dužna službeno sarađivati sa sudovima, tužiocem i drugim organima koji učestvuju u krivičnom postupku. Konačno tačno je da je isti prvostepeni sud u predmetu broj 46 0 K 062465 15 K odbio uvrstiti predmetni dokaz u spis ocjenjujući ga nezakonitim.

Međutim, sve prednje nije osnovom da se navedeni dopis UniCredit banke u ovom krivičnom postupku ocjeni nezakonitim. Kada je u pitanju način pribavljanja dokaza žalbama se zanemaruje odredba člana 45. stav 2. tačka d) kojom je propisana da tužilac ima pravo i da je dužan da zahtijeva dostavljanje informacija od

državnih organa, preduzeća, pravnih i fizičkih osoba u Federaciji, a pomenuta banka u smislu navedene odredbe jeste pravna osoba u Federaciji. Nadalje, iz spisa je vidljivo, a i iz samih žalbi, da je pomenuti dopis tužilaštvo pribavilo u predmetu prvostepenog suda broj 46 0 K 062465 15 K, a da je u ovom predmetu aktom broj T06 0 KT 0023546 18 od 27.04.2021. godine, u nedostatku originala, od navedene banke zatražilo potvrdu autentičnosti dostavljene kopije, te ista banka svojim odgovorom broj BU10/M-0007/2018 od 29.03.2018. godine, potvrđuje autentičnost dostavljenih podataka da li je sa računa na ime Elvise Tukar izvršena isplata iznosa od 100,00 KM dana 26.01.2015. godine u 09,54 sati na bankomatu u ulici Zlatnih Ljiljana broj 16 u Bugojnu. Tim činjenicama se utvrđuje da je osporeni dokaz pribavljen na zakonit način i da za dostavljanje informacije na zahtjev tužilaštva, osim samog zahtjeva u smislu odredbe člana 45. stav 2. tačka d) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, nije potrebna naredba tužilaštva ili suda.

Osim toga, činjenica da isti dokaz nije prihvaćen kao zakonit od istog prvostepenog suda ne može biti osnov da se taj dokaz i u ovom krivičnom predmetu ocjeni nezakonitim, a iz više razloga, od kojih je prvi taj da je sud u jednom predmetu vezan samo za odluku iz druge pravosnažne presude sadržane u izreci, ali ne i u njenom obrazloženju, naročito što odluka o nezakonitosti dokaza u tom drugom predmetu, u ovom slučaju broj 46 0 K 062465 15 K, može biti pogrešna i nepravilna. Drugi razlog jeste taj što se osporeni dokaz odnosi na drugu osobu tj. Elvise Tukar za drugo krivično djelo u smislu Zakona o zaštiti tajnih podataka koji obezbjeđuje sprečavanje neovlaštenog javnog objavljivanja takvih podataka, ali ne sprečava pribavljanje istih za potrebe krivičnog postupka uz obavezu čuvanja tajnosti podataka. Prema tome, kako dopis UniCredit banke od 29.03.2018. godine nije pribavljen na nepoznat način i van ovlaštenja tužioca, te kako isti iz prednjih razloga ne predstavlja nezakonit dokaz u smislu člana 11. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, to onda ne stoje ni žalbeni prigovori da je, uvrštavanjem tog dopisa u dokazni materijal, počinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka i) istog zakona.

Kada je u pitanju žalbeni osnov povrede krivičnog zakona osnovni prigovor optuženih jeste taj da se u njihovim radnjama, za koje su prvostepenom presudom oglašeni krivim, ne stiču sva bitna obilježja krivičnog djela Davanje lažnog iskaza iz člana 348. stav 3. u vezi stava 1. Krivičnog zakona Federacije BiH, a što se konkretno odnosi na izostanak subjektivnog obilježja tog krivičnog djela o čemu je naprijed već bilo riječi.

Neosnovanim se ocjenjuju i ovi prigovori iz razloga koje sud već dao o tome da izreka osporene presude sadrži i subjektivni odnos optuženih prema objektivnim radnjama izvršenja djela, pa kako je nižestepeni sud te radnje pravilno pravno ocijenio kao krivično djelo Davanje lažnog iskaza iz člana 348. stav 3. u vezi stava 1. Krivičnog zakona Federacije BiH, onda takvom primjenom istog krivičnog zakona nije došlo do njegove povrede.

Žalbama optuženih se tvrdi da je prvostepeni sud pogrešno utvrdio i činjenično stanje, pa se s tim u vezi ukazuje da prvostepeni sud nije mogao utvrditi krivicu optuženih i donijeti osuđujuću presudu na temelju jedne jedine činjenice, a to je da se njihovi iskazi razliku od utvrđenja iz pravosnažne presude, da optužba nije van razumne sumnje dokazala da su na opisani način svojim radnjama ostvarili obilježja predmetnog krivičnog djela i da je iz zapisnika sa glavnog pretresa od 03.04.2018. godine, koji im se stavlja na teret, vidljivo da nisu lažno iskazivali nego da su za svoje

odgovore u direktnom i unakrsnom ispitivanju ponudili dovoljnu činjeničnu osnovu iz koje proizilazi da su oni bili svjesni da istinito kazuju.

CIN

Dokazi izvedeni pred prvostepenim sudom ne daju utemeljenje da bi se isti prigovori prihvatali osnovanim. Naime, nejasno je zašto jedna činjenica ne bi bila dovoljan osnov za donošenje osuđujuće presude, ako ta činjenica ne ostavlja mogućnost da se događaj koji je predmet postupka odvio i na neki drugi način osim onog opisanog u izreci osuđujuće presude. Kada se s tim u vezi ima u vidu da je u vrijeme donošenja pobijane presude već bila pravosnažna presuda istog prvostepenog suda broj 46 0 K 062465 15 K od 31.05.2018. godine, a pravosnažna 26.09.2018. godine, kojom se optuženi Elvis Tukar oglašava krivim za krivično djelo Ugrožavanje sigurnosti iz člana 183. stav 1. Krivičnog zakona Federacije BiH, te da je tom presudom utvrđeno da je isti predmetno krivično djelo počinio dana 26.01.2015. godine oko 09,30 sati u ulici Bosanka bb u Bugojnu, onda se činjenično stanje utvrđeno od strane nižestepenog suda pokazuje pravilno i potpuno utvrđenim, jer je jedini zaključak da su optuženi, i pored upozorenja o posljedicama davanja lažnog iskaza i položene zakletve pred sudom, svjesno tvrdili da je Elvis Tukar istog dana i u isto vrijeme bio sa njima u društvu u Sarajevu gdje su zajedno doputovali, a zatim se i vratili. Time se želi kazati da nema nikakvog osnova za zaključak kako su optuženi, u vrijeme davanje svojih izjava u istrazi i na glavnom pretresu u krivičnom predmetu protiv Elvisa Tukar, bili ili mogli biti uvjerenja da su ti njihovi navodi istiniti, pa je konačan zaključak ovog suda da su žalbe optuženih neosnovane i kada je u pitanju žalbeni osnov pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.

Osim što optuženi po svojim braniteljicama pobijaju prvostepenu presudu zbog povreda odredaba Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, povrede Krivičnog zakona Federacije BiH i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, žalbama se ista presuda pobija i zbog povrede prava na pravično suđenje zagarantovanog članom 6. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda, te članom II/3.e) Ustava Bosne i Hercegovine. Na ovu povredu žalbama se ukazuje prigovorima da postupajući tužilac odbrani nije dostavio naredbu o provođenju istrage protiv optuženih suprotno zajamčenom pravu iz člana 61. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, čime je odbrana onemogućena da dokaže da je tužilac pokrenuo istragu protiv optuženih bez valjanih dokaza, jer je prvostepena presuda u predmetu broj 46 0 K 062465 15 K, u kojem postupku su optuženi saslušani na glavnom pretresu dana 03.04.2018. godine, donijeta dana 31.05.2018. godine, tužilaštvo dostavljena dan 05.06.2018. godine, a postala pravosnažna presudom ovog suda broj 46 0 K 062465 18 Kž od 26.09.2018. godine, dok su optuženi u ovom predmetu saslušani u svojstvu osumnjičeni dana 11.06.2018. godine. Obzirom da je u oba predmeta postupajući tužilac bio Nedžad Islamović odbrana iz svega navedenog izvodi zaključak da nikakvi dokazi, osim privatnog uvjerenja postupajućeg tužioca, nisu postojali u trenutku saslušanju optuženih kao osumnjičenih, jer se do donošenja pravosnažne presude nije moglo raditi o predmetnom krivičnom djelu, a čemu u prilog ide i činjenica da je naredba o provođenju istrage donijeta dana 01.06.2018. godine. Na kraju se zaključuje da prednji navodi bude opravданu sumnju u pravičnost ovog postupka protiv optuženih.

Polazeći od utvrđenih činjenica koje se odnose na davanje izjava optuženih koje su predmet postupka, datuma pravosnažnosti presude istog prvostepenog suda broj 46 0 K 062465 15 K i pokretanja postupka u tom predmetu, te relevantnih zakonskih

odredaba, ovaj sud nalazi da su neosnovani i naprijed navedeni žalbeni prigovori kojima se tvrdi da je došlo do povrede prava optuženih na pravično suđenje. Naime, prema principu legaliteta krivičnog gonjenja, propisanog članom 18. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH, tužilac je dužan preuzeti krivično gonjenje ako postoje dokazi da je učinjeno krivično djelo. Prva pretpostavka za primjenu ovog principa odnosi se na postojanje dokaza da je izvršeno krivično djelo tj. da postoji određeni stepen sumnje da je izvršeno krivično djelo. Pomenutom odredbom ne određuje se kvalitet i kvantitet dokaza, odnosno stepen i sadržaj sumnje, ali može se utvrditi da je riječ o osnovima sumnje da je izvršeno određeno krivično djelo u smislu člana 45. stav 2. tačka a) Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH kojom odredbom je propisana obaveza tužioca da odmah po saznanju, da postoje osnovi sumnje da je učinjeno krivično djelo, preduzme potrebne mjere u cilju njegovog otkrivanja i provođenja istrage, te člana 231. stav 1. istog zakona prema kojоj odredbi tužilac naređuje provođenje istrage ako postoje osnovi sumnje da je izvršeno krivično djelo. U tom pravcu, postojanje dokaza tužilac cijeni po svom slobodnom uvjerenju kako je to propisano odredbom člana 16. Zakona o krivičnom postupku Federacije BiH. Kada se uz sve to ima u vidu da je postupajući tužilac našao dovoljno dokaza da prvo provede istragu, a zatim i podigne optužnicu protiv Elvisa Tukar za kojeg je tvrdio da se u vrijeme izvršenja djela koje mu stavlja na teret nalazio u Bugojnu, a da su optuženi u svojstvu svjedoka u tom predmetu već u istrazi tvrdili suprotno, onda se neosnovano žalbama tvrdi kako tužilac nije imao nikakvu činjeničnu osnovu za otvaranje istrage protiv optuženih prije pravosnažnosti presude broj 460K-062465 15 K od 31.05.2018. godine odnosno prije dostavljanja iste tužiocu. Pravosnažnost iste presude relevantna je samo za pravilno i potpuno utvrđivanje činjeničnog stanja u ovom postupku prije donošenja osuđujuće prvostepene presude, a što jestе ispoštovano. Prema tome, pokretanje istrage protiv optuženih nije bilo zasnovano na privatnom uvjerenju postupajućeg tužioca, kako sa to neosnovano žabama prigovara, nego na konkretnim činjenicama i okolnostima, te odgovarajućim zakonskim propisima i pravilima krivičnog postupka.

Obzirom da su optuženi u prilog žalbenih navoda priložili nekoliko presuda različitih sudova ovaj sud nalazi za potrebno, iako presude jednog suda nisu izvor prava drugom, osvrnuti se i na priložene presude u smislu orijentira ujednačene sudske prakse. Međutim, ni dostavljene presude nisu mogle uputiti na drugačije zaključke od onih iznijetih u prednjem dijelu obrazloženja ove presude iz zajedničkog razloga što se činjenično stanje utvrđeno pred prvostepenim sudom ne može podvesti i utvrditi istim činjeničnom stanju koje je bilo osnov za donošenje priloženih presuda.

Konačno, neosnovanom je ocijenjena žalba optuženog Halila Ugarak i u odnosu na žalbeni osnov odluke o krivičnim sankcijama iz prostog razloga što je uvjetna osuda, čije izricanje se predlaže njegovom žalbom, i izrečena ovom optuženom prvostepenom presudom, a takvom krivičnopravnom sankcijom došle su do izražaja u dovoljnoj mjeri sve olakšavajuće okolnosti na koje se poziva žalba optuženog Halila Ugarak.

Nasuprot tome, osnovnom je prihvaćena žalba optuženog Heleza Zukana u dijelu kojim se prvostepena presuda pobija zbog odluke o kazni zatvora u trajanju od 6 mjeseci na koju je isti optuženi osuđen za predmetno krivično djelo. Naime, žalbom ovog optuženog se u tom pravcu prigovara da je prvostepeni sud, unatoč olakšavajućim okolnostima da je optuženi Helez Zukana porodičan čovjek i otac troje

djece, pogrešno zaključio da se isključivo izrečenom kaznom zatvora može postići propisana svrha kažnjavanja iz člana 42. Krivičnog zakona Federacije BiH, iako je očigledno da se ista svrha može postići i uvjetnom osudom. U nastavku se ukazuje da je nižestepeni sud potpuno pogrešno cijeni kao otežavajuću okolnost činjenicu da je optuženi porodičan čovjek, jer je to u suštji suprotnosti sa svom dosadašnjom praksom sudova u Federaciji BiH, zatim da je drugooptuženi za gotovo istovjetno krivično djelo osuđen na uvjetu kaznu zatvora, a da iz obrazloženja presude ne proizilaze otežavajuće okolnosti na strani optuženog Heleza Zukana koje u tolikoj mjeri pretežu da se istom izrekne bezuslovna kazna zatvora, da je pogrešno cijenjena kao otežavajuća okolnost i to da je optuženi visokoobrazovana osoba koja obavlja odgovorne funkcije u društvu, da je pravo optuženog na nepriznavanje krivičnog djela nezakonito cijenjena kao otežavajuća okolnost kroz navode „nedostatak bilo kakvog kajanja koje optuženi nije izrazio tokom trajanja postupka“, jer je to pravo svakom optuženom, pa i Helezu Zukana zagarantovano Ustavom BiH i Zakonom o krivičnom postupku Federacije BiH, te konačno da je kao otežavajuće okolnosti prvostepeni sud cijenio sve one okolnosti na osnovu kojih je utvrdio da je isti počinio krivično djelo, što je u suprotnosti sa zabranom dvostrukog vrednovanja istih okolnosti na štetu optuženog.

Više je razloga zbog kojih se žalba optuženog Heleza Zukana ocjenjuje osnovanom kada je u pitanju odluka prvostepenog suda o izrečenoj kazni. Prije svega, zaista stoji žalbeni prigorov da su oba optužena oglašena krivim za skoro identično krivično djelo. Istina, optuženi Halil Ugarak predmetno krivično djelo je počinio izvršenjem dvije objektivne radnje tj. davanjem lažnog iskaza u istrazi dana 26.06.2015. godine i na glavnom pretresu pred prvostepenim sudom u predmetu broj 46 O K 062465 15 K dana 03.04.2018. godine, dok je optuženi Helez Zukana osim iskaza na glavnom pretresu u istom predmetu i istog dana, dao dva lažna iskaza u istrazi i to dana 26.02.2015. godine i 14.04.2015. godine u Policijskoj stanici Bugojno. Zbog toga stepen krivične odgovornosti optuženog Heleza Zukana jeste u određenoj mjeri veći od stepena krivične odgovornosti Halila Ugaraka, ali ne i u tolikoj mjeri da bi to opravdalo izricanje strožije vrste krivične sankcije odnosno kazne zatvora za razliku od mjere upozorenja izrečene optuženom Halilu Ugaraku. Ovo tim prije što, prema izvedenim dokazima-izvodima iz kaznene evidencije proizilazi da je optuženi Halil Ugarak ranije jednom osuđivan, a da optuženi Helez Zukana nije. S tim u vezi treba primjetiti da prvostepeni sud, suprotno odredbi člana 125. stav 7. Krivičnog zakona Federacije BiH kojom je izričito propisano da se brisanjem osude iz kaznene evidencije pod uslovima iz stava 1. do 3. istog člana, što se odnosi i na optuženog Heleza Zukana, počinitelj krivičnog djela smatra neosuđivanim, u izreci pobijane presude u okviru ličnih podataka ovog optuženog pobraja i precizira presude kojima je ranije osuđivan, a potom konstatuje da su iste osude brisane rješenjem PP Kupres broj 02-3-6-3-1-04-192/17 od 16.05.2017. godine, te u obrazloženju svoje odluke o kazni cijeni da je predmetno krivično djelo počinio u vrijeme provjeravanja po jednoj od brisanih osuda kojom mu je izrečena uvjetna osuda. Time je prvostepeni sud na posredan način, a suprotno naprijed navedenoj zakonskoj odredbi o posljedicama brisanja osude, očigledno uzeo u obzir raniju osuđivanost optuženog kao otežavajuću okolnost. Nadalje, izostanak kajanja ne može biti otežavajuća okolnost, jer se od optuženog čiji je koncept odbrane takav da negira izvršenje krivičnog djela i svoju krivičnu odgovornost, kao što je to slučaj u ovom predmetu, a što je zakonom i ustavom zagarantovano pravo svakog optuženog, pa se i zbog toga izrečena kazna zatvora optuženom Helezu Zukana pokazuje kao nepravilna, jer se između izrečene

kazne zatvora optuženom Helezu Zukan i uvjetne osude izrečene optuženom Halilu Ugarak pokazuje znatna disproporcija u odnosu na ličnosti optuženih i stepen njihove krivične odgovornosti. Zbog toga je bilo nužno djelimično uvažiti žalbu optuženog Heleza Zukan i preinačiti prvostepenu presudu u dijelu koji se odnosi na odluku o krivičnopravnoj sankciji za ovog optuženog na način kako je to učinjeno izrekom ove presude uz odgovarajuću diferencijaciju stepena krivične odgovornosti između optuženih kroz visinu utvrđene kazne zatvora i rok provjeravanja imajući u vidu da je predmetno krivično djelo optuženi Helez Zukan počinio jednom radnjom više nego optuženi Halil Ugarak, ali i da je optuženi Helez Zukan neosuđivan, a optuženi Halil Ugarak jednom osuđivan.

Zbog svega naprijed navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Sanela Nesimi v.r.

Predsjednica vijeća
Lazarela Porić v.r.

Pouka: Protiv ove presude žalba nije dopuštena.

